

ikke holder af at diskutere, fordi det efter min Mening er i høj Grad uheldigt, at de enkelte Erhverv ser skævt til hinanden i Stedet for at betragte hinanden som Medarbejdere. Det kommer ikke an paa, hvilket der er det største og vigtigste. At Landbruget er det største Erhverv herhjemme, er ganske givet — det er det selv i et Land som England —, men derfor har de andre Erhverv alligevel en Betydning, som jeg gerne vilde have, man ogsaa fra Landbrugets Side skulde forstaa. Naar det ærede Medlem tog sit Udgangspunkt fra en lille Geografi, Erslevs, og sagde, at Forholdene ganske vist havde forandret sig, og at Haandværk og Industri betød mere i vore Dage end tidligere, vil jeg blot have Lov til at nævne to Tal. Rent talmæssigt set ernærer, efter Statistisk Aarvog, Landbruget for Tiden 935,000, Haandværk og Industri 853,000, saa talmæssigt staar de to Erhverv hinanden ret nær. Indtægtsmæssigt, hvis man gaar ud fra deres Skatteindtægter, er det efter samme Kilde for Landbrugets Vedkommende 167 Millioner og for Haandværk og Industri 193 Millioner. Saa hvis dette altsaa skal være en Maalestok, saa har Haandværk og Industri overfløjet Landbruget. Saadan er Kendsgerningerne; hvordan man skal forklare dem, vil jeg overlade til andre. Jeg tilsigter ikke andet end at gøre opmærksom paa dette Faktum, for at det kan hjælpe til, at man forstaaer hinanden — ogsaa at man fra Landbrugets Side forstaaer andre Erhverv i Landet. Saa har jeg endda slet ikke nævnt Handel, Skibsfart o. s. v., men alene de industrielle Erhverv, der har en overmaade stor national Betydning, og som altsaa tilvejebringer en meget stor Del af Indtægten, i dette Øjeblik endda den største Del deraf.

Jeg skal slutte med et Par Bemærkninger til den højtærede Forsvarsminister. Den højtærede Minister svarede mig straks paa det, som jeg udtalte forleden, og gjorde opmærksom paa, at vi maatte bygge paa Lovene af 1909, at vi ikke kunde komme bort fra dem. Jeg gjorde det samme i Forvejen, hvad ogsaa den højtærede Minister erkendte, og udtalte udtrykkeligt, at en Forandring af Forsvarslovene af 1909 var umulig — det vil sige var umulig partipolitisk; var vi enige om den, var den vel sagtens ikke umulig, skønt det selv i saa Fald sikkert ikke var heldigt at foretage Omorganisationer i dette Øjeblik. Vi er altsaa enige om, at en Forandring i Øjeblikket er umulig,

men vi er ogsaa enige om, at det ikke er umuligt at afhjælpe visse Mangler. Dertil siger den højtærede Minister udtrykkeligt, at han er villig til at afhjælpe Mangler indenfor de bestaaende Love, og de Oplysninger, han gav os, ogsaa i det hemmelige Møde forleden, viste, at han har Ret deri, og at Regeringen har gjort ikke ganske ubetydeligt i Retning af at afhjælpe Mangler indenfor de bestaaende Rammer. Den højtærede Minister sagde, at han var villig til i Fremtiden at forhandle med Partierne om disse Ting. Det er altsaa saaledes, at naar man opgiver at forandre de bestaaende Love, er Stillingen dog *relativt* tilfredsstillende, selv om jeg hører til dem, som egentlig mener, at de tilstedeværende Mangler er overmaade store, og at der mangler overmaade meget i, at Resultatet kan blive tilfredsstillende. Den højtærede Minister føjede saa et Par advarende Ord til, idet han sagde, at vi maatte ikke blive nervøse og lade os forlokke til at være Talsmænd for den Uro, som han mente kun fandtes i visse snævre Kredse. Dertil vil jeg sige, at jeg har en Forstilling om, hvilke snævre Kredse den højtærede Minister tænker paa. Men efter min Erfaring er den Uro ikke alene et Faktum, men den findes derhos ikke i snævre Kredse, men tværtimod i vide Kredse. Hvor den kommer fra — den kan komme af mange forskellige Grunde —, er ikke altid let at sige, og det er ogsaa ligegyldigt. I en vis Forstand bestaar Uroen i en ganske udbredt Mistillid til Forsvaret, hvilket er en yderst uheldig Uro. For hvis man skulde blive tvunget til at bruge det Forsvar, er det særdeles uheldigt, hvis de, der skal bruge det, paa Forhaand har Mistillid til det. Men Uroen stammer ogsaa fra mere bestemte, enkelte, faktiske Tilfælde, som jeg ikke vil nævne. I det hele taget vil jeg sige til den højtærede Minister, og jeg vil sige det som en alvorlig Mand siger det til en alvorlig Mand, at den Uro er ikke kunstig, den hersker, den bestaar, den er faktisk til Stede, og jeg er tilbøjelig til at mene, at det samme gælder her med Hensyn til Forsvarsministeren, som jeg før sagde med Hensyn til den Sag, jeg omtalte overfor Indenrigsministeren, at det er naturligt — det er ikke noget, jeg bebrejder nogen, for det gælder vel os alle sammen —, at det vel nok er nogen politisk Forudindtagethed, politisk farvede Brillen, der gør det vanskeligt at forstaa, at den Uro kan være naturligt til Stede og ikke er noget kunstigt eller mod Regeringen ophidset. Der kan være slette